Ч. 28 Неділя 7 (19) лютого 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Реклямациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Розпорядженє ґр. Туна в справі титулів в переписках властий між собою. — Ческа резолюция. — Упадок кабінету Банфі'го. — Смерть Фора.)

Ґр. Тун яко управитель міністерства справ внутрішних видав окружник до підвластних собі властий, в котрім припоручає простійший спосіб веденя переписки властий політичних межи собою і з властями цивільними. Після того мають відпасти на будуче титули: „Хвальне", „Всехвальне", „Високе" і тим подібні додатки стилїстичні. Так само і на адресах мають бути виписувані титули без всяких непотрібних додатків. Так н. пр. має звучати адреса: „До пана ц. к. Намістника", „До пана ц. к. Міністра" і т. д. Подібне розпорядженє видали також і инші міністерства.

На зборах в Шлян, де 12 с. м. промавляв пос. др. Едв. Ґреґр, ухвалено остаточно резолюцию, в котрій жадає ся такого переобразованя теперішної конституциі або заступленя єі иншою такою, котра би могла погодити ся з державно-правними жаданями Чехів. Жадаємо — каже ся в резолюциі — від наших послів, щоби они завізвали правительство, аби оно безпроволочно сповнило наші культурні і національні бажаня, і щоби они позіставали доси в дружних відносинах до правительства, доки оно буде поступати після засад висказаних в резолюциі.

Міністерство Банфі'го упало. Так доносять вже віденьскі ґазети, а телеґрами з Будапешту додають, що Банфі мав сказати, що сам особисто уважає переговори з опозициєю за скінчені і складає уряд президента міністрів. На вчерашних зборах лїберальної партиі виголосив Банфі бесіду, в котрій дав погляд на хід переговорів компромісових. Переговори не могли довести до ніякого результату, бо опозиция стояла уперто при своіх жаданях і заявляла раз в раз, що переговори з иншим правительством доведуть лекше до цїли. На то відповіло правительство, що хоч меншість не має права ставити подібних условий, то однакож кабінетови, котрий має довіре більшости і хоч з консеквенциі треба би вести дальше борбу против обструкциі, то однакож очевидно стоять справи особисті на перешкоді і він в тім дусі здав справу Монарсі а в формі урядовій внесе подане о димісию.

Президент міністрів Дюпю в окружнику до префектів і підпрефектів, доносячи їм о смерти президента міністрів завізвав іх, щоби они не опускали своіх становищ а на случай коли би котрий з них був на урльопі, щоби зараз вертав на своє становище. Смерть Фора — додано в окружнику — наступила зовсім несподівано.

Про смерть президента Фора доносять тепер: Вже оногди рано чув ся Фор недужим. Встав як звичайно о 6 рано і працював в своїй канцеляриі, але сказав до директора своєі канцеляриі, що не вибирає ся на прогульку, бо чує ся трохи недужим. О 9 год. прочитав ґазети і вибрав ся на раду міністрів. По другім сніданку о 2 год. по полудни вернув до свого кабінету і розмавляв там довший час з директором канцеляриі. Около 5 год. директор канцеляриі Леґаль був вийшов. Коли опісля за годину вернув, зачув, що президент кличе его: Пане, ходіть сюди, бо я чую ся недужим. Леґаль прибіг і побачив, що президент не може вже сам встати з крісла. Взяв его тогди під руку і завів до постелі. Зараз явив ся і лікар і запустив недужому етеру. Фор був дуже неспокійним і заєдно повтаряв: Я дуже ослаб, чую, що умру незадовго. Наконець забажав побачити ся з родиною. Післано зараз по его жінку і доньку Лукію. Они застали президента ще при памяти. Він попрощав ся з жінкою, подякував їй за то, що була ему вірною подругою і так само попращав ся з донькою. Опісля приклкикано ще одного лікаря і той запустив недужому кофеіну під скіру. Около 8 год. недужий стратив зовсім притомність а принявши ще на короткий час перед смертию сьв. маслосьвятиє помер о 10 год. вечером на удар мозковий.

В пар[и]ских кругах політичних кажуть, що смерть Фора не дасть причини до ніякого заколоту політичного, але не таять того, що Франция знайшла ся тепер в небезпечнійшій ситуациі як в часі смерти Карнота. Тогди бодай знало ся ворога, а тепер не знати звідки він явить ся і яка може бути небезпечність.

Новинки.

Львів дня 18-го лютого 1899.

— **Є. В. Цїсар** уділив громаді Острів, каменецкого повіта 100 зр. запомоги на докінчене будови церкви.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 13-го лютого с. р.: 1) Затвердити вибір о. Йос. Кучиньского, греко-кат. пароха в Парищах на відпоручника ради повітової до окружної ради шкільної в Надвірній; 2) іменувати учителями народних шкіл: Брон

15)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З німецкого — А. Ґенті'го.)

(Дальше).

— Що уважаєте тепер за найліпше, друже? — спитав Дон Карльос, коли отець вийшов. — Очевидно треба заплатити окуп, якого ті драби зажадають, хоч я не сумніваю ся, що він буде великаньский. Але гадка, що дівчата хочби лиш годину були в іх руках, єсть страшна, особливо коли знаємо, що ті люди розбійники.

— Імовірно треба буде заплатити, що зажадають — відповів Гуґо. — Не можна виставляти на небезпечність житя дівчат і тому не треба нічого робити, доки они в руках опришків. Але я радив би, аби ми в хвили, коли дівчата будуть вільні, напали на тих драбів, вигубили іх і відобрали їм окуп. Мені здає ся, що знайду то місце, де будуть панни. Мені описав его один з моіх приятелів. Він може нас там повести, але як сказано, не можна нічого робити, доки они в іх руках. Розбишаки вартують заєдно і коли би помітили, що ми ладимо ся напасти на них, поубивали би ваші сестри. Почуємо, що скаже ваш отець як верне, а тоді поіду я до Ель Пазо і нараджу ся з моіми товаришами.

Дон Рамон заявив, що буде ждати, доки не прийде відомість від розбійників. Гуґо не мав вже більше що тут робити і поіхав зараз до дому а Дон Карльос обіцяв ему зараз дати знати, скоро почує щось о опришках. Сказав також, що відвідає его на другий день рано, бо й так поіде з вітцем до Ель Пазо, аби повідомити о пригоді власти.

Гуґо приіхав до готелю по десятій годинї. В місті був того вечера фестин. На площи було богато людий, а каварні і шинки були ще поотвирані. Райс стояв в шинковій комнаті готелю.

— Райс, де доктор і Сім? спитав Гуґо.

— Перед десятьма мінутами сиділи там на дворі перед шинком.

— То ходіть зі мною.

— Але мені здаєть ся, що нас не повинні видіти разом — сказав Райс.

— Того вже тепер не треба — відповів Гуґо. — Они вже о всім довідали ся і знають, що ми стоімо в змові. А впрочім наша стріча може бути случайна.

— Чи є що нового? — спитав Райс, коли перетискали ся крізь товпи на площи.

— Зараз розповім.

— А он сидять ще при тім самім столї.

При столї були ще два порожні крісла. Гуґо кивнув головою і сів коло копальників.

— По тім, що ви нині рано сказали, докторе, вже нічо не вадить, коли нас будуть бачити разом; мушу конче поговорити з вами. Але тут за богато людий. Ходіть зі мною над ріку, будемо говорити по дорозі.

Скоро вийшли з площі, оповів всім трем, що стало ся.

— Заждім, аж будемо знати о всім — сказав Сім, а доктор замітив своім спокійним голосом:

— Тут дійстно треба вмішати ся до тоі справи. Заждім, аж будемо над рікою; мусимо всього спокійно вислухати. Чотиром не вигідно говорити йдучи.

Вскорі прийшли на спокійне вільне місце.

— Тепер оповіджте, як то стало ся — сказав доктор — але кождий най має бачне око. Раз дались ми підслухати і то не сьміє повторити ся другий раз.

Гуґо розповів всьо, також і гадку дон Рамона, аби нічого не робити, лише заплатити жаданий окуп і аж відтак кинути ся за опришками.

— То дуже добре — сказав доктор — але коли они дістануть гроші, то поділять ся а самі порозбігають ся. Ні один з них не лишить ся і дванайцять годин в тій стороні.

— Але, щож він має робити? — спитав Сім Гавлєт — він же не може рушити ся, доки не буде мати дівчат в своіх руках.

— Моя гадка була, аби ми укрили ся недалеко дому, о котрім говорив нині рано доктор, очевидно, коли там єсть головна кватира шайки. Скоро відтак вернуть розбійники, що відпровадять дівчата з окупом, нападемо

Павличек учителькою при 4-кл. школі в Перегіньску, Єроп. Ншепилиньского управителем 2-кл. школи в Сокали на Забужи, Мар. Дадаківну учителькою 1-кл. школи в Страдчи, Алекс. Комарницкого управителем 2-кл. школи в Горуцку, Зен. Матковского учителем 1-кл. школи в Заричи, Ром. Юрчиньского управителем 2-кл. школи в Стрентові; 3) іменувати Брон. Вопалку аплікантом IV-ої гімназиї у Львові; поручити о. Ник. Садовско-му науку руского язика в гімназиї в Бережанах; іменувати суплентом-катихитом при академичній гімназиї у Львові о. Леопольда Лужницкого; 4) зорґанізувати школу народну в Воковичах, бережаньского повіта, від 1 липня 1899.

— Похорон бл. п. о. Алексея Тороньского відбув ся вчера рано. Тіло споваджено о годині 8-ій до Успеньскої церкви, де відправляли ся похоронні богослуженя при участи численного духовеньства і співі хору питомців. Церков була переповнена публикою, а особливо шкільною молодіжию. Перед другою годиною з полудня двигнув ся величезний похоронний похід з церкви на Личаківске кладовище улицею Рускою, рынком, ул. Галицкою, пл. Галицкою, Бернардиньскою і ул. Пекарскою. На чолі походу поступала молодіж з академичної гімназиї, братство з хоругвами і хор питомців духовної семинариї. Похід провадив о. митрат Білецкий в окруженю крилошан капітули. Дальше ішло духовеньство. За домовиною ішла родина покійного і множество публики. Між иншими взяли участь в похороні п. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Бобжиньский, член Виділу краєвого др. Савчак, члени ради шкільної, професори университету і гімназий, рускі посли соймові і т. д.

— Замість вінця на домовину пок. о. Алексея Тороньского жертвував учительский збір рускої гімназиї 20 зр. в користь запомогового товариства „Руслан", котрого членом, покровителем і головою був незабутної памяти покійник. На ту саму ціль жертвували пп. директор Харкевич і проф. Громницкий по 5 зр.

— Виділ тов. ім. Шевченка уконституував ся, вибравши: заступником голови проф. Сидора Громницкого, секретарем Володимира Гнатюка, адміністратором камениці Костя Паньківского, касиєром Володимира Охримовича, маґазинером Івана Франка, контрольором Юліяна Січиньского, референтом друкарні Вячеслава Будзиновского.

— Руска Бесіда в Самборі устроює в великій сали Готелю народного в четвер дня 23-го с. м. вечер з танцями. Початок о 8-ій годині вечером. Стрій для дам вечерковий або народний, для мужчин балевий. Вступ по 1 зр. від особи, за білет фамілійний для трех осіб 2 зр., по-над три особи 3 зр. Комітет докладає всїх усилий, щоби вечер удав ся як найлучше і в виду того можна надїятись, що в нїм возьме участь не лиш місцева, но і доохрестна руска публика. Хто би не одержав запрошеня, зволить зголоситись на адресу товариства.

— У Відни помер Алекс. Пожоні, найславнїйший збирач автоґрафів з цїлого сьвіта. В своїм житю зібрав він рукописи найславнїйших людий, як Шілера, Ґетого, Бетовена, Лютра, Ваґнера і ин., а також много рукописий гебрейских. Збірку сесю оцінюють на 400.000 зр. вартости. Пожоні не уважав себе за властителя своєї колекциї, лиш за управителя, а на дверех свого музея умістив напись: „Populis mundi" (народам сьвіта), признаючи тим свою колекцию за власність всїх народів сьвіта.

— Надзвичайний бандурист. До Петербурга прибув 117-лїтний бандурист з України, Боднаренко, і виступив з своїми продукциями. Крім великого таланту музичного відзначає ся столїтний бандурист і надзвичайною силою, бо одною рукою підносить тягар ваги пісїть пудів.

— Дорогий поцїлунок. Італїяньскі часописи доносять, що в місцевости Iглезіес в Сардиниї один молодий чоловік, котрий на улици поцїлував 18-лїтну панну, дістав за те яко кару три місяцї арешту.

— Утопив ся кінь — на улици в містї Тамбові в Росиї. Властитель коня, що потонув в болотї, зробив місту процес, а суд окружний засудив заряд міста на заплачене властителеви коня 600 р блїв відшкодованя.

— Інфлюєнца у Відни лютить ся на днях в страшний спосіб. В послїдних пятьох днях зголосило ся до клїнїк і шпиталїв таке число хорих, що вкінци не стало місця. Всї комнати переповнені, а богато хорих, особливо бідних, найшло ся в тяжкім положеню, не маючи де приміститн ся. Сегорічна інфлюєнца лишає по собі недугу уший і до лїкарів ушних недуг зголошує ся тілько хорих, що они не можуть собі дати ради.

— З Надзірнянщини пишуть нам: Недавно писав я до Вас о однім мантїю, котрий був якийсь час тут в Пасічній, писав при фабрици зелїза, але з відси его пагнали; потім перенїс ся до сусїдної Зеленої і там аж арештували его жандарми і віддали до суду в Надвірнїй. Однако суд надвірняньскій, по зробленю з ним протоколу, чомусь его випустив, а він поправив ся: повиманчував у леґковірних гроші, а вкінци ходив по сусїдних селах, головно по сьвящениках і мовив, що в Пасічній має відбути ся вокально-декляматорский вечерок на дохід бідних дїтий і що дотичний комітет вислав его в один бік збирати датки і запрошувати на вечерок, а місцевий парох поїхав в другий бік. Так зібравши гроші — щез без слїду. — Тимчасом вичитав я у Вашій „Народний Часописи" ч. 24, згадку о мантїю в Васівцях на Буковинї, і о скілько з опису можна здогадувати ся, то він той сам, що тут був, бо сей відійшовши звідси, мав одїнє порядне, нове, за чужі гроші, а іменно: жакет, штани і камізельку з сукна зеленого, а поверх того гавльок з мантилькою барви бронзової і тої барви капелюх. Суд надвірняньский ще і тепер взиває много людий з Пасічної і робить протоколи в тій справі, і здаєть ся, може і пошукує за ним. Належало би оголосити тоє в ґазеті і звернути увагу обох судів, а зараз викрилиби ся справки мантїя, бо то не без того, що то той сам, що тут був; а треба знати, що він тут підписував векслї, імовірно на чуже імя. Шкода, що нема згадки о мантїю, котрого тепер арештовано, як він зве ся, а що пасічаньский мантїй походить здаєть ся з сторін коломийских, то безперечно буде той сам. Сей звав себе: Теодозий Марущак.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Впорядкована наука господарства. (I. Рільництво) — До ручних знарядів господарских належать дальше: Ґралї (слово се пішло від нїмецкої назви: Grabgabel) уживані у нас до набираня обірника на вози і до розкиданя гною на поли. Ґралї до гною повинні бути найлїпше зелїзні з чотирома круглими зубами і держаком трохи вигненим. Крім того повинні они так бути зроблені і набиті на держак, щоби зуби вигинали ся в противну сторону як горішний конець держака. Такі ґралї дуже улекшають роботу. Ґралїв до копаня у нас майже нїхто не уживає, а все-таки можна ними дуже добре робити в городї і садї, лиш в такім случаю зуби повинні бути чотирогранні, більше плескаті і як долото заострені (американьскі ґралї); они надають ся в городї дуже добре до роботи коло шпараґів, до копаня моркви і т. п. а в садї до обкопуваня дерев. В подібний спосіб повинні бути зроблені і лопати та вілчки. Ло-

---

на них, випищимо цїлу шайку і відберемо гроші назад.

— Ми мусїли би мати за богато людий, аби обставити цїле то місце — відповів Сім — а то не можливо, бо побачили би нас. Они дуже осторожні, а їх товариші дадуть їм знати, заки ми ще там дійдемо. По друге, не знати на певно, чи справдї дївчата в тім місци, а хочби й так було, то звідтам вийде цїла шайка, як буде відсилати дївчата. Они порозїзджають ся по цїлій околици, а вечером зберуть ся знов де о яких пятьдесять миль дальше. Та й при віддачи дївчат будуть трудности, бо они не видадуть їх скорше, аж будуть мати окуп.

— Як бачу, Сіме, то трудности й тут без кінця — сказав Гуґо — але я певний, що ви з доктором найдете якийсь вихід. Менї дуже лежить на серци освободжене тих молодих панянок, а й ми всї маємо в тім інтерес, аби знищити ту шайку, заки пустимо ся в дорогу.

— Чи може маєте якпй плян? — спитав доктор — ви мали більше часу як ми то всьо собі розважити.

— Отже моя гадка була така: Нинї в ночи виїхалиб ми і задержались би в якім місци в горах, де моглиби укрити наші конї о милю або дві від того дому. Там сидїлиб ми спокійно аж до рана. Другого вечера пробовалиби ми пересьвідчити ся, чи они там і обміркувати, чи можливо було би їх викрасти. Очевидно, що на таку пробу можнаби відважити ся лиш тоді, коли би була рішуча певність, що ми моглиби би їх оборонити. Як то покаже ся неможливим, то мусїв би один з нас на другий день рано поїхати до дон Романа і візвати его, аби нам прислав двайцять або трийцять своїх людий, або й кільканайцять вояків з кріпости. Ми завели би їх в ночи до якого о скілько можна найблизшого місця коло дому, а ми чотири підкрались би до дому. В хвили коли би ми були певні, що зможемо охоронити дївчата вистрілимо на знак. То ї мусїлиб ми так довго держати ся, доки другі не прийшли би нам на поміч.

— Справдї добрий плян! — крикнув Сім Гавлет. — Що ти на то скажеш, докторе?

— Я гадаю, що то може удати ся — відповів доктор. — Не здаєть ся менї, аби при тім була велика небезпечність для дївчат; бо коли опришки нас відкриють як ми будемо закрадати ся, то якась часть з них нападе на нас, а прочі відведуть дївчата в инше місце. Не хочу тим сказати, що їх не убють з мести, колиб ми їх окружили і они не мали би куди утїкати. Але то зробилиб они хиба в послїдній хвили, бо добре знають що доки дївчата в їх руках то они мають нагоду виторгувати для себе користні условя. Але з тим годжу ся, аби ми зараз пустили ся в дорогу. Не поїдемо разом, лиш зійдемо ся при першій перехрестній дорозї, пів милї на захід від міста. Імовірно не будуть на нас зважати. До міста найшло повно людий з околиці на той фестин і тепер не будуть хиба за нами слїдити. Они знають о нашім намірі виїхати аж за тиждень і тому не будуть нами журити ся, доки не скінчить ся справа з дївчиною. Що ти гадаєш, Сіме? — спитав доктор.

— Правда — відповів Сім. — Але на дорозї мусимо бути осторожні, докторе; імовірно мають они при кождій дорозї, що іде з міста по однім а може й по кілька людий що кілька миль.

— Так, мусимо далеко обїздити — притакнув доктор. — О пятнайцять або двайцять кільометрів від їх табору паткнемо ся на горбки і пустимо ся відтак в гори, так що підійдемо їх ззаду.

— Взяти з собою яку їду? — спитав Гуґо.

— Нї, о то ми постараємо ся. Тепер ще всї гостинницї отверті і нам легко буде всього дістати. Ідіть же з Білем до вашого готелю, ми підемо за вами за кілька мінут.

10.

На другий день рано був Гуґо і его три приятелї вже далеко в горах. Годину перед тим задержали ся в однїй малій долинцї аби зваждати до полудня, заки пустять ся в дальшу дорогу. Були вже вісім годин в сїдлї і уїхали вісїмдесять кільометрів. По сніданю покдали ся і спали доки сонце не піднесло ся високо на небі. Они вже кілька разів переїздили тими сторонами і знали найти дорогу в горах.

По чотирогодинній їздї виїхали з якоїсь долини.

— Бачите он-там то місточко, віддалене о чотири кільометри? — спитав доктор. — То те саме, де ми тоді були. Яр, в котрім лежить дім, іде від місточка в напрямі до нас. Звідси не можна его бачити. Бічні стїни майже простовісні, але в горішнім кінци дно яру підносить ся значно і о скілько ми могли тоді бачити, не тяжко тамтуди спустити ся. Як їм зайдемо з заду, то не побачать нас, хоч би виставили варту і на високорівни над домом.

— Поїдемо дальше, докторе, аби ще перед заходом сонця дістати ся до онтого лїса, що окружає долину.

пати, уживані до землї, повинні бути зелїзні. Взагалї господар не повинен жалувати видатку на зелїзні знаряди; они, що правда, бувають дорожші, але за то й лїпші, та довше держать. — Сапа буває у нас звичайно за довга і за широка, через що незручний робітник робить богато шкоди, бо з буряном витинає і управляні ростини. Лїпше робити вузшу і коротшу сапу. Дуже добра єсть т. зв. швабска сапа або сапа з двозубом; она має по однім боцї ушка сапу з рівним вістрєм (не каблуковатим) і єсть на 10 або 11 центиметрів широка, а на противнім боцї ушка має два зуби, котрими можна дуже добре не лиш зрушувати землю, але й витягати буряни з корінєм на верх. У нас при сапаню звичайно лиш зрушують землю і стинають буряни зверха; в СПОДІ лишає ся корінє, з котрого бурян при зрушеній земли тим буйнїйше пускає і длятого буряни по першім сапаню ще тим густїйше заростають управляні ростини. Швабскою сапою сапає ся лїпше і скорше: одним, двома ударами зрушує ся землю і перетинає ся корінє буряну а відтак обертає сапу до гори і двозубом не лиш зрушує ся землю ще глубше, але й добуває ся корінє на верх, де оно усихає. Сапа, як инші подібні ручні знаряди господарскі, повинна бути добре насталена, гартована і завсїгди остра.

— Проба кільченя насїня. Насїнє, призначене на засїв повинно не лиш взагалї кільчити ся, але й мати відповідну силу кільченя, значить ся, повинно борзо кільчити ся, бо лиш з такого насїня, котре борзо кільчить ся, будуть здорові і сильні ростини. Для оцїнки сили кільченя якогось насїня добре єсть знати, якого часу потребує яке насїнє, щоби скільчило ся. Куповане насїнє треба конче спробовати як оно кільчить ся. В тій цїли відчисляє ся якусь скількість (н. пр. 100 зерен) і завиває ся у вохкий вовняний платок, котрий через якийсь час треба заєдно вохким держати. Можна також засїяти якусь скількість зерна у вазонок але треба при тім уважати, щоби кожде зерно було однаково глубоко в земли. Чим менше зійде зерен і чим довшого часу потребують они, щоби скільчили ся, тим гірше насїнє.

— Як годувати лоша без кобили. Коли кобила згине або не може сама годувати лоша, тогди треба єго штучно годувати коровячим молоком. Але коровяче молоко буває звичайно за товсте і нестравне для лошати і має в порівнаню з кобилячим молоком за мало цукру. Длятого треба би молоко підпускати водою і додавати цукру. Але підпущене водою молоко могло би бути нестравним, длятого треба брати молоко від такої корови, котра не дає за товстого молока. Лошати треба давати молока по трошки але часто. Годувати можна або з фляшки або приучувати пити з мисочки. При тім треба уважати, щоби лоша не мало запору. Коли трохи вже старше, можна єму давати по трохи вівса і пшеничного ґрису три рази на день. Коли би лайно було тверде, то требе додавати трохи муки з льняного насїня. Взагалї треба уважати на то, щоби відходи не були анї за тверді анї за рідкі; коли би були за рідкі, то треба додати трохи мілко потовченого вугля з дерева. Коли би лоша дїставало кольку і біґунку, то треба взяти 50 ґр. есенциї з перцьової мятки, 28 ґр. тинктури опіюм, і 28 ґр. сіркового етеру і трохи води і з того давати що пів години по малій ложочцї. Коли би був великий запір, то треба дати дві повні великі ложки рицінового олїю, а колиби то не помогло, дати ще раз по чотирох годинах.

— Добрий спосіб на катар. Пара з камфори єсть знаменитим способом на катар носовий, бо робить зараз пільгу і усуває біль та шум в голові. Треба взяти горнець з мірно широким отвором, налити до него окропу і всипати малу ложочку камфори розтертої на порошок, а відтак нахилити ся над горнець і замкнувши рот вдихати пару носом. Сей простий спосіб помагає навіть на дуже упертий катар.

— На попарене. Щоби мати готовий лїк від попареня під рукою, треба злагодити собі одну фляшинку з льняним олїєм і другу фляшинку з вапняною водою. Крім того треба ще мати і оловянний оцет. На случай якого попареня треба змішати по половинї льняний олїй з вапняною водою, добре заколотити, додати кілька капель оловянного оцту і тої сьвіжо зробленої мішанини налити трохи на чисту, аптичну вату, або остаточно і на чистий льняний платок та прикладати до рани.

— Посїдані руки можна вигоїти слїдуючим способом: Насамперед треба обмити руки досить теплою водою, щоби пори отворили ся і шкіра трохи змякла. Відтак треба руки добре намилити, налити на долоню малу ложочку ґліцерини і разом з піною з мила розтирати по руках. Розтирати треба доти, доки аж руки не станутъ майже зовсїм сухі. Змивати мила з рук не треба. Посїдані руки вже по одноразовім ужитю сего способу загоять ся, а хто по кілька разів на день буде мити собі руки тим способом, того руки будуть білі і делїкатні.

Вісти торговельні.

Вість о наглій смерти президента французскої републики, Феликса Фора, не зробила в сьвітї торговельнім і біржевім великого враженя. На віденьскій біржи торг був вчера спокійний, курс під конець лїпший. Парискі вальори стоять сильно.

Цїни на торзї в Бохнї з дня 16 лютого с. р. за 100 кільоґрамів нетто: пшениця 9.— до 9·20 зр.; жито 7·75 до 8·— зр.; ячмінь броварний 6·— до 6·50 зр.; овес 6·— до 6·25 зр.; кукурудза 6·— до 6·50 зр.; горох 9·— до 9·50 зр.; фасоля 7·— до 7·50 зр.; гречка —·— до —.— зр.; просо —·— до —·— зр.; біб 5·75 до 6·— зр.; конюшина 35·— до 55·— зр.; бараболя 1·90 до 2·10 зр.; солома 2·20 до 2·40 зр.; сїно 3·— до 3·20 зр.; масло за 1 кільо 80 кр. до 1·—; яйця за копу 1·20 зр.

На торг худобою пригнано 454 штук рогатої худоби, 10 78 коний і 604 штук свиний а плачено за 100 кільоґр. живої ваги: рогату худобу 18·— до 20·— зр.; свинї 34·— до 36·— зр.; конї за штуку 25·— до 35·— зр.

Слїдуючий торг відбуде ся дня 2 марта 1899.

Торг збіжевий.

Львів дня 16-го лютого: Пшениця 9·30 до 9·75 зр.; жито 7·50 до 7·80; ячмінь броварний 6·75 до 7·75; ячмінь пашний 5·75 до 6·—; овес 6·50 до 6·75; ріпак 10·50 до 11·—; горох 6.— до 6·50; вика 5·25 до 5·80; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25 до 6·—; гречка 7.50 до 8.25; конюшина червона галицка 45·— до 60·—; шведска 40·— до 45·—; біла 40·— до 50·—; тимотка 17·— до 21·— ганиж —·— до —·— ; кукуруза стара 5·50 до 5·80; нова 5·50 до 5·80; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 18 лютого. Є. Вел. Цїсар вислав до вдовицї по Форі кондоленцийну телеґраму.

Відень 18 лютого. З Будапешту доносять, що після загального здогаду бар. Феєрварі одержить місию утвореня нового кабінету.

Париж 18 лютого. Забальсамоване тїло Фора зложено на катафальку в кабінетї, де покійник звичайно працював. Похорон назначено на четвер дня 23. с. м.

Париж 17 лютого. Бюра сенату вибрали вчера комісию, котрій передано предложенє правительства в справі зміни закона ревізийного. Комісия та складає ся з 5 прихильників а 4 противників зміни.

Париж 18 лютого. Президент сенату Любе скликав збори конґресу в цїли вибору нового президента на нинї (суботу) о 1 год. по полудни. Кандидатами на президента суть: Мелїн, котрого підпирає ґрупа 80 поступових републиканців; Любе, котрого постановили підпирати демократи з лївиці, радикали і социялісти і Дюпю, котрий однакож в виду кандидатури Любета зрік ся кандидатури. Здаєсь, що Любе має найбільше шанс бути вибраним.

Прибувши до лїса зсїли з коний і повели конї аж на другий бік так, що могли крізь дерева бачити поле.

— Тепер докінчимо наш обід — сказав доктор — і обговоримо справу. Ми тут ледве один кільометер від яру, а дім лежить ще о один кільометер дальше в долинї. Що тепер дїяти? Підемо всї, чи лиш один?

Гуґо мовчав. Ті люди розуміли річ лїпше як він.

— Очевидно лиш один — сказав Сім Гавлет — другі можуть підійти аж над край яру, аби єму в потребі прийти в поміч; але то було би марнотравство, колиб пішло більше як один. Отже ти, докторе, чи я?

— Як то? — сказав Гуґо — таж я і Біль також готові іти.

— Я знаю — відповів Сім — але против того промавляє одна важна обставина. То, що кажете, то правда і коли би прийшло ся бігти, то ви будете о много лекші і зручнїйші як я або доктор; але в пітьмі то не богато значить, тут мусить ся радше повзати і підкрадатись як бігти. А причина чому один з наших мусить іти, єсть та, що ви не говорите по іспаньски. Може лучити ся, що дівчата будуть на терасї і не можна до кождого вікна заглядати, заки їх найде ся; ми мусимо підслухувати, аби дізнати ся, чи они тут і в котрій комнатї.

— Я піду, Сіме — сказав доктор спокійно — не потребую тілько тїла укривати що ти. Але я хитрий, а ти сильний, тількож в тім случаю хитрість лїпша. Отже уложена річ, я іду. Однако револьвер можеш менї дати; можлива річ, що я буду потребувати дванайцять вистрілів.

— Буде менї жаль тих Мехіканців, як їх всїх вистріляєш — сказав Сім Гавлет і подав докторови свій револьвер.

— Добре — сказав доктор і заткнув револьвер за пояс. — Маємо час викурити ще люльку, заки піду. Сонце зайшло перед пів годиною за гори, отже заки зійду в долину буде темно, а як верну, то місяць не буде ще так високо стояти, аби освічувати дно яру.

— Чудний чоловік, той доктор! — сказав Сім Гавлет, коли той пішов. — По нїм того не видко, можна би радше сказати, що то місионар або який з тих учених, що всюди вештають ся і глядають птиці, гадини, хробака і т. ин. Він нераз подобав на женщину з своєю мягкою вдачею, а однако менї здаєть ся, що він застрілив більше злочинців як пятьох людий разом по тім боцї Міссурі.

— Що ви кажете! — скрикнув Гуґо здивований.

— Таки так, він не сварливий, не пє, не грає і для кождого чемний, але має щось в собі, що, здаєть ся, росте, коли чує про злочинців. Коли прийде справдї злий чоловік до табору, в котрім єсть він і бушує там та стріляє, то можна бачити, як доктор по якімсь часї стає неспокійний. Але відтак жде, доки аж той злочинець не зробить справдї щось незвичайного: не убє умисне чоловіка або щось такого. — Тодї скаже лиш, що так дальше не може бути і треба тому зробити конець, стане перед драбом, скаже єму свою гадку і стріляє на місци.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Тягнене невідклично дня 18. марта 1899.

1. Головна виграна **100.000 корон**
2. Головна виграна **25.000 корон**
3. Головна виграна **10.000 корон**

готівкою з 20% на податок.

ВІДЕНЬСКІ ЛЬОСИ по 50 кр.

поручають: Кіц & Штоф, М. Йонаш, М. Клярфельд, Корман & Файгенбавм, Самуелї & Ляндав, Авг. Шеленберґ і син, Сокаль & Лїлїен, Ґустав Макс. 5

4¾ кільо кави

netto вільне від порта за посліплатою або за присланем гроший. Під 7 ґваранциею найлїпший товар.

Африк. Мока перлова	зр.	3·70
Сантос дуже добра	„	3·70
Сальвадор зелена найлїп.	„	4·35
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	6·10
Золота Ява жовта найлїп.	„	5·90
Пері кава знамен. сильна	„	5·55
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·90

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

У ТРОЧИНЬСКОГО

Пасаж Гавсмана

Фунт **тісточок до чаю**	60	кр.
„ **кармельків**	40	„
„ **помадок**	60	„
„ **чоколядок**	1	зр.

Власний виріб. 2

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки в обшару двірского **Борівна,** насїнє сьвіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна тревaє кілька лїт. **Один корець** разом з мішком коштує **3 зр.** а. в., при закупнї нараз **10 корців** додає ся два корцї безплатно; на вагу **100 клґр. 20 злр.** Замовленя довершує **Й. БУЛЬСЄВИЧ** в Бохни. 6

Недужим на лїшаї

сухі, мокрі або лущачі ся, і получене з тою недугою також **„печенє шкіри“** помагає під ґваранциєю, навіть в найгірших случаях **„Дра Гебри смерть лїшаям“.** Уживає ся внутрішно; нешкідливе. — Цїна 6 зр. в. а. За надісланем тої квоти (також марками почтовими) присилає ся почтою, без коштів цлових, франко: **St. Marien-Drogerie, Danzig** (Deutschland). 3

НАУКУ КРОЮ

і шитя убрань дамских

систематично проваджену, подають в рядї статїй **„MODY PARYSKIE“** найдешевше і найгарнїйше ілюстроване письмо для жінок.

Кожда з пань запізнавши ся з тими статями, буде могла без помочи кравчинї зробити для себе відповідну туалету.

„MODY PARYSKIE“ коштують квартально лиш 1 злр., піврічно 2 злр., річно 4 злр., а пренумерату належить присилати до Амінїстрациї **„Mód Paryskich“** у Львові ул. Личаківска ч. 27.

„TYGODNIK ILLUSTROWANY“

розпочинає з 1899-им роком 10-ий рік істнованя і буде виходити дальше в значно збільшених розмірах так в части лїтератскій як і ілюстрацийній.

Почавши від 1-го сїчня 1899 року зістане розширений безплатний додаток повістевий „Tygodnika“. крім того **кождий пренумерант „Tygodnika“** окрім самого письма і дотеперішного додатку повістевого долучаного в аркушах — одержить

без нїякої доплати

анї за книжки анї за пересилку тих книжок

яко премію

12 томів творів Сєнкевича (річно)

(один том що місяця).

Твори Сєнкевича вийдуть в новім старанним виданю **виключно для пренумерантів** „Tygodnik-a illustrowan-ого“ і обіймуть **всї повісти, новелї і листи з подорожий,** коротко сказавши, цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя. Кождий том тої „Бібліотеки Сєнкевича“ обіймати буде що найменше 10 аркушів друку на добрім папері і четким друком.

Пренумерату для Львова і цїлої Галичини принимає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a illustrowan-ого“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9,

та всї книгарнї і контори письм.

Пренумерата „Tygodnik-a illustrowan-ого“ разом з додатками і премією виносить:

У Львові:		В Галичинї разом з пересилкою почтовою:	
Квартально	3 зр. 60 кр.	Квартально	3 зр. 75 кр.
Піврічно	7 „ 20 „	Піврічно	7 „ 50 „
Річно	14 „ 40 „	Річно	15 „

Числа оказові і проспекта даром висилає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a“, Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).